

Mai no sabrem si Charles Perrault, el 1697, va voler escriure un conte del gènere de terror pur o simplement va pretendre fer por als seus coetanis a la vora del foc. El cas és que *Polzet* és un dels relats que, si es reproduís sense manipulacions, com s'ha fet via Disney i altres ensucradors, podria arribar a posar els pèls de punta als més valents del Festival de Sitges.

Per als que ja els ha passat l'etapa de xuclar-se el dit gros, diguem que el nom del protagonista ve donat perquè, com en altres contes populars, el personatge és petit com el polze. Ara bé, per als que viuen en pròpia pell les penúries actuals de la crisi, diguem també que, en el fons de *Polzet*, s'hi troba tant el realisme de la pobresa familiar com la tragèdia de l'infanticidi, al costat de l'enginy i la intel·ligència per damunt de la maldat del poder bàrbar.

La companyia vallenca Pa Sucat, que commemora el 25è aniversari de la seva fundació, i que és l'ànima del Festival Guant de Titelles de l'Alt Camp, ha fet un salt en la seva trajectòria amb un espectacle que posa sobre l'escenari titellaires-actors i uns titelles entre tradicionals i surrealistes, obra d'Eudald Ferré, autor també del vestuari i l'escenografia.

Amb la base d'un guió i la direcció escènica de Lluís Graells ha donat coprotagonisme a la música original del compositor Jesús Rodríguez Picó i ha introduït uns recursos escenogràfics com les ombres xineses i les projeccions de llanterna màgica, adoptant així un dels orígens dels contes orals antics, l'ofici de llanterners, uns saltimbanquis del segle XVIII que aquí es converteixen en narradors de la història de Polzet.

Els pares de Polzet, uns llenyataires enfonsats en la misèria, abandonen els seus set fills al bosc perquè no els poden mantenir. A partir d'aquí, la perduda al bosc de les criatures i l'arribada a la cofurna dels ogres pren protagonisme terrorífic en la trama, que comença com una narració a l'antiga i evoluciona amb l'atractiu de les tècniques escèniques més recents.

UN QUARTET EN DIRECTE

La companyia representa aquesta versió de *Polzet* amb músics en directe, un quartet amb saxo alt, violí, violoncel i flauta, de Barcelona Modern Project, que recupera la combinació de teatre i música, amb l'avantatge que la música substitueix en moltes escenes la paraula, explicant-se amb el gest dels personatges, les accions, l'atmosfera que es crea i el llenguatge narratiu musical que Jesús Rodríguez Picó ha adaptat al guió de Lluís Graells en un anar i venir en el procés de creació que ha convertit aquesta producció en una mena de *work in progress* que s'ha anat elaborant amb la

combinació dels titellaries, el guionista i director, i el compositor.

El director de *Polzet*, Lluís Graells, es fa dues preguntes sobre la trama del conte: ¿Què passa quan la família no estima? i ¿Què passa quan un topa amb un ogre? Dues preguntes que fugen de la tradició oral i entren de ple en les circumstàncies contemporànies.

El compositor Jesus Rodríguez Picó parla de la complicitat entre l'autor del llibret i la partitura i remarca que la intenció de la música de *Polzet* és que expliciti bona part de la història. Rodríguez Picó admet la seva influència juvenil de sèries d'animació que tenien com a suport principal el llenguatge de la música.

SET OGRESSES PER A SET POLZETAIRES

Ogres famèlics amb corona monàrquica, pagesos amb faixa i barretina, set ogresses i set polzetaires —com si fossin set germans per a set germanes—, els pares llenyataires de Polzet, els llanterners narradors i la dona de l'ogre malvat que intenta que la sang no arribi al riu. Però la fam mou muntanyes si la carn és fresca i l'Ogre no està per romanços. L'enginy de Polzet mou corones dels caps de les ogresses i barretines dels caps dels polzetaires. L'intercanvi, fet amb bona fe per salvar el coll porta, en la versió tradicional del conte, a un final tràgic que els bons costums de l'època compensen fent que Polzet vagaregi després pel món, penedit d'haver provocat l'infanticidi múltiple de les ogresses, acompanyant l'Ogre i la seva dona, convertits ara en llanterners, explicant la història de la seva tràgica existència. És a dir, el mateix que fa la televisió avui explicant tragèdies familiars en primera persona, però sense llanterna màgica.

«Polzet». Basat en el conte de Charles Perrault. Guió i direcció: Lluís Graells. Música original: Jesús Rodríguez Picó. Direcció musical: Marc Moncusí. Escenografia, titelles i vestuari: Eudald Ferré. Il·luminació: Xavier Sala. Creació audiovisual: Juan Desafinado Produccions. Maquillatge: Xavi Pagès. Actors i titellaires: Eudald Ferré, Jordi Jubany i Dolors Sans. Músics: Iwona Burzyńska, Luis Ignacio Gascón, Joan Pons i Amaia Ruano. Producció: Companyia Pa Sucat, Centre d'Arts Escèniques Reus - CAER i Fundació Festes Decennals de Valls. Sala Tallers, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona. Del 22 d'octubre al 13 de novembre. Dissabtes, 18.00 h, i diumenges, 12:00 h. Preu: De 8 a 12 €. A partir 8 anys.
